‘Vroeger deed ik dat met een touwtje en reed je langs een draad. Tegenwoordig heb ik een GPS-belijner’

Leo Fonteine

Vrijwilliger Leo Fonteine blijft bouwen aan MZC'11

Elke sportvereniging draait op mensen die zelden een podium krijgen, maar wél het verschil maken. Ze regelen wat anders blijft liggen, houden de boel draaiend en zorgen ervoor dat sporters simpelweg kunnen sporten. Geen franje, geen grote woorden, maar gewoon doen. In deze nieuwe rubriek spreken wij deze vrijwilligers: wie zijn ze, wat is hun motivatie en wat betekenen ze voor hun club? Dit keer spreken wij met Leo Fonteine, vrijwilliger bij voetbalvereniging MZC'11.

Auteur: Wijnand Meijboom

Vrijwilligerswerk is voor Fonteine een vanzelfsprekendheid. Al vanaf zijn jeugd helpt hij mee op het sportveld. Eerst bij de korfbalvereniging in zijn geboortedorp Noordwelle, tegenwoordig bij voetbalvereniging MZC'11 in Zierikzee. Op zijn 74ste is hij er elke ochtend te vinden. Om lijnen te trekken, gras te maaien of materialen te regelen en uiteraard koffie te drinken met andere vrijwilligers. 'Mijn moeder zei altijd: niet met lege handen naar de keuken lopen', zegt Fonteine. Die instelling loopt als een rode draad door zijn leven. Op een dorp zonder voetbalvereniging was korfbal de vanzelfsprekende keuze in zijn tienerjaren. 'Dan moesten van die linten op het veld gelegd worden en twee palen de grond in. Je was een kleine jongen en hielp eraan mee.' Zelf speelde hij jarenlang korfbal en was ook talentvol. Hij begon rond zijn elfde en bleef in deze sport actief tot zijn 55ste. Daarnaast behaalde hij zijn scheidsrechtersdiploma. Daardoor stonden zijn zaterdagen vaak volledig in het teken van de sport. Overdag zelf spelen, 's avonds elders een wedstrijd fluiten. 'Als je eenmaal tegen een aanwijzer ja gezegd hebt, dan heeft hij je elke week nodig.' Ook zijn vrouw heeft hij op het korfbalveld leren kenen. Vandaar dat de zaterdagmiddagen nog steeds vaak benut worden om bij een korfbalwedstrijd te kijken.

De overstap naar het voetbal kwam via zijn zoons. Toen zij gingen voetballen bij de toenmalige zaterdagvereniging in Zierikzee, werd de club geconfronteerd met een praktisch probleem: er moest een kantine komen. Fonteine werkte in de bouw en dat bleef niet onopgemerkt. 'Dan weten ze dat je in de bouw zit en dan is het al vrij snel: heb je een avondje tijd? Dat avondje werd een week. Een week werd drie maanden. En drie maanden werden zo'n slordige 25 à 30 jaar ondertussen', vat hij zijn vele vrijwilligerswerk samen. Als bouwvakker draaide hij zijn hand nergens voor om. Die ervaring zette hij vervolgens in voor verschillende sportverenigingen. 'Een Togo-kantine, een All Ready-kantine, een voetbalkantine. Ik was er altijd bij.' Hij hielp daarnaast bij zowel de korfbalclubs als de voetbalvereniging met de organisatie van jeugdtoernooien. Wat begon als een kleinschalig evenement voor de toenmalige F-pupillen groeide uit tot een toernooi met zestig teams. Inmiddels maakt zijn zoon deel uit van de toernooicommissie. In 2006 lanceerde hij samen met de toenmalige voorzitter een bedrijfstoernooi. Dit begon met acht ploegen en is inmiddels uitgegroeid tot een evenement met tachtig ploegen.

Een van de taken waar Fonteine tegenwoordig het meest zichtbaar mee bezig is, is het belijnen van de velden. Opvallend genoeg doet hij daarmee eigenlijk hetzelfde als ruim zestig jaar geleden bij de korfbalvereniging. Alleen de hulpmiddelen zijn veranderd. 'Vroeger deed ik dat met een touwtje en reed je langs een draad. Tegenwoordig heb ik een GPS-belijner.' Waar vroeger meten, uitzetten en controleren veel tijd kostte, wordt tegenwoordig vrijwel alles digitaal vastgelegd. Eenmaal ingevoerde veldafmetingen blijven beschikbaar en kunnen met een paar handelingen opnieuw worden uitgezet. Toch blijft het mensenwerk. Zeker sinds MZC'11 werkt met een robotmaaier. 'Ik moet niet te vroeg in de week beginnen, want anders maait onze vriend Bruno de lijnen weg.' Gemiddeld staat Fonteine twee keer per week met de belijningsmachine op het veld. Daarnaast maait hij de plekken die de robot niet kan bereiken. Vrijwel iedere ochtend is hij op het sportpark aanwezig. Voor verf, zeefjes en andere materialen heeft hij regelmatig contact met Cedric Tuk. 'Als hij belt dat hij eraan komt, spring ik op mijn fiets. Binnen vijf minuten ben ik op de club.' De benodigde spullen zijn dan snel geregeld. 'We maken nog een praatje en schudden elkaar de hand.'

Blijven bewegen

Voor Fonteine betekent het vrijwilligerswerk meer dan alleen iets doen voor de vereniging. Een aantal jaren geleden kreeg hij de diagnose Parkinson. Het advies van de neuroloog was duidelijk. 'Het eerste wat de neuroloog zei was: meneer Fonteine, u moet blijven bewegen.' Dit doet hij dan ook. Naast zijn werkzaamheden op de club wandelt hij veel. In zijn geliefde Oostenrijk, waar hij al veertig jaar komt, maar ook op Schouwen-Duiveland. Stilzitten is geen optie. 'Ik heb het geaccepteerd. Ik probeer zoveel mogelijk te bewegen.' Hij merkt dat sommige dingen minder vanzelfsprekend gaan dan vroeger. Maar klagen doet hij niet. 'Iedere leeftijd heeft het zijne.' Wat hem na al die jaren nog steeds motiveert? Het antwoord komt snel. Op een trainingsveld zet hij regelmatig meerdere jeugdvelden uit. 'Dan kunnen er tachtig kinderen gelijktijdig sporten. Dat vind ik dan zo leuk, al die kleine kruumels.' Ook zijn beide zoons zijn bij hun clubs actief als trainer en als de vrijwilligers in Zierikzee aan het werk zijn in de winter, maakt zijn vrouw een pan erwtensoep. Vrijwilligerswerk is daarmee binnen de familie bijna vanzelfsprekend geworden. Volgens Fonteine kan een vereniging niet zonder de mensen die zich achter de schermen inzetten. Als voorbeeld noemt hij de aanbouw bij het clubhuis van 120 vierkante meter met hulp van een groep vrijwilligers. 'Dat doe je dan met 70-plussers. Dan hoef je niet zoveel tegen elkaar te zeggen. Dan komt dat gewoon goed.' Zelf denkt hij voorlopig nog niet aan stoppen. Zolang hij plezier heeft en het fysiek mogelijk blijft, zal hij op het sportpark te vinden zijn.

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!